

ונקודה נוספת בזה:

ישנם כאלו שכאשר מדברים עמהם אורות הוספה בלימוד התורה, טוענים הם, שאין להם פנאי; כאן הוא עסוק בדאגת הפרנסה, וכאן. הוא עסוק לדאוג בנוגע לילדו, כיצד מתייחס אליו המלמד, אם מנסקן או מלקחו...

אמנם, בימי הקיץ שאין מקום לדאגה זו — יכולים לנצל את הזמן כדי להוסיף בלימוד התורה.

וכ"ק אדמו"ר שליט"א נתן משקה למונהלי מחנה גר"שישראל, לחלק קצת על אחר (לאילו שיסעו למחנם), והשאר — לחלק במחנם, וכן נתן משקה למונהלי המחנה של הילדות. כמו"כ נתן משקה כדי לחלק לאנשי שבציר.

כמו"כ נתן משקה עבור ההלומיזים וישיבת אחי תמימים דכוסטון, וצוה שניגנו ניגון, ולאחרי שניגנו הניגון "אימתי קאתי מר", אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א שהענין ד"פוצו מעינו מתוך חוצה"ה הוא החיפך מ"קאָלעזש", והוה גם המענה על שאלת כמה מהתלמידים (והכריז בקול) — "נאָ קאָלעזש", ואמר שיכריזו "נאָ קאָלעזש" שלש פעמים, ואח"כ התחיל לנגן הניגון הנ"ל].

* * *

יא. בחרדש המוז הוא חוקף החוסם⁴³, ולכן, כאשר רוצים להדגיש.

את גדול הקרירות של חמור, אומרים הלשו"ן⁴⁴ "חמורא אפילו במקופת תמוז קרייא לי". והיינו, שגם בתקופת תמוז שיטנו ענין החוס מצד "שמש הוי"ו"⁴⁵ שמאיר בתקפו, הנה מצד חומר הגוף — "חמור" — הרי הוא עדיין כמצב של קרירות.

אמנם, גם טבע הקרירות של חמור, צריכים לנצל בעבורת ה' — להיות בקרירות ביחס לענינים גשמיים.

האמת היא שצריך להיות חמימות והתלהבות — "קאָך" — בקדושה. אבל, אם מצד טבע הגוף אין לו התלהבות בקדושה, צריך עכ"פ לפעול קרירות בעניני העולם.

44 שבת נג, א.

45 ראה לק"ש תי"ח ע' 310. וש"ג.

43 ראה גם שיחת ש"פ שליח, מבה"ח

תמוז תשי"ג ס"י ואילך (תרי"ג ח"א ע' 15 ואילך). וש"ג.

י. כנהוג בעולם, הנה בימי הקיץ ממעטים בלימודים, ועד שסוגרים את בתי-הספר, ולא עוד אלא שגם במקומות שבהם לומדים בימי הקיץ, אי אפשר לדרוש מהתלמידים שילמדו כל כך, כיין שיש כאלו שנוסעים למחנות-קיץ וכו'.

ולכן נתייחסו מחנות-קיץ כאלו, אשר, ביחד עם עניני חזוק בריאות הגוף, כמו בכל המחנות, לומדים בהם גם תורה, ומחנות אלו נקראים ע"ש הכעש"ט ("גן ישראל")³⁹ — בהתאם לשיטת הכעש"ט שצ"ל "עזב תשוב עמו".

ומעלה יחידה במחנות אלו⁴⁰ — כי: כאשר הילד נמצא בסמיכות להוריו, הרי ישנם הורים שמתייחסים לילדיהם מתוך רחמנות שלא במקומה.

— ועד"מ שמצד גודל הרחמנות והחובה מהבקים את הילד בחזק כ"כ עד שמועכים אותו ("מקצועטשט אים") רח"ל — וטוענים, שהילד עיף מהלמודים כמשך כל השנה, ולכן אין לו ללמוד הרבה, ומהו שיצו "הרבה" — משער מישוהו ש"מחמיר"...

וזהו המעלה שבמחנות הנ"ל — שהילדים לומדים תורה כדבעי, כפי שצריך להישע"פ תורה, שהיא "תורת חיים", היינו, שהיא דואגת גם לחיי ובריאותו של האדם, שכן, לימוד התורה מכיב חזוק בריאות הנשמה, וכמילא גם חזוק בריאות הגוף.

וכמו"כ ישנם מחנות-קיץ עבור ילדות, שכן, אע"פ שגשמים פטורות מלימוד התורה בחור מצות תלמוד-תורה, הרי גם הן צריכות ללמוד כדי לדע את הדינים שחייבות בהם, כמו כל מצוות לא תעשה, ומצוות עשה שאין הזמן גרמא⁴¹, כולל גם החיוב במצוות יחוד ה', אהבתו וראתו כו', וכמו"כ צריכות לידע יסודות היהדות בשביל חינוך הילדים והילדות שנחתן בידם, וכיון שהסדר הוא באופן ד"חנוך לנער על פי דרכו"⁴², לכן נתייחסו מחנות כאלו גם עבור ילדות.

(וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א:)

יתן השי"ת שיהי' לילדים ולילדות קיץ בריא, וינצלו את הקיץ כדי לעשות ממשמיות — רחמינית, היינו, שע"י הקיץ יחוסף חזוק בעניני תומ"צ.

41 ראה הל' ח"ח לאדה"ז ספ"א.

42 משל"כב, ג.

39 ראה גם תו"ם ח"כ ע' 173. וש"ג.

40 ראה גם תו"ם ח"כ ע' 59. וש"ג.

בס"ד, ר"ד יום א' פ' קרת, כ"ד סיון, ה'תש"ב.

— לתלמידים ולתלמידות ורישבת, אחי תלמידים" בוסטון, בחדר הק' —

בלתי מוגה

היום התחילו לקרוא וללמוד פרשה חדשה, שבה מסופר אודות שבט לוי, שבהם כהן הקב"ה בחור באי"כ של כל עם ישראל, "לעבור את עברדת אוהל מועד", כמשכנ' וכביח' המקדש, שבו הייתה הקרבת הקרבנות ע"י הכהנים שנבחרו משבט לוי גופא, ועי"ז פעלו המשכת ברכותיו של הקב"ה לכל עם ישראל, ומה גם שהכהנים נצטוו לכרז את בני".

ואעי"פ שכל זה הי' בזמן שביהמ"ק הי' קיים, משא"כ עכשיו — הריחסרון עכשיו הורא רק בגשמינות, כמוכנ' הפיזי, אבל תוכנ' הענין ברוחניות, בחיי הנשמה, ישנו גם עתה.

וכרכבי הרמב"ם²: "לא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש. . אשר נדבה ורחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשוהנו ולעובדו וכו", ומסיים, "וידי ה' חלקו ונחלתו כו' ויזכה לו כו'".

ומשמעות הדברים היא, שהעבודה דשבת לוי ישנה גם עכשיו, ואצל כל אחד מישראל — כאשר כוחר ללכת בדרך של התעסקות בעבודה האלקית, להחמסר ללמוד חמורה וקיום המצוות, ולא רק לעצמו, אלא גם לכל אחד מישראל, ואז מחברך מהקב"ה בכל המצטרך לו, ועי"ז ניתוסף גם בכרכותיו של הקב"ה לכל עם ישראל.

כלומר: כאשר ישנם ילדים, ועי"ז ילדות, שמתחנכים בישיבה, לומדים תורת ה' ומקיימים מצוות, ומתנהגים בהנהגה הראוי', וכאופן שמשמשים "דוגמא" לכל ישראל כיצד צריכים להתנהג — הנה מצד תוכנ' הענין, הרי הם כמו שבט לוי והכהנים שהיו בזמן שביהמ"ק הי' קיים, וניתנים להם ברכותיו של הקב"ה בכל המצטרך להם, ועל ידם — גם להוריהם, מוריהם ומדריכיהם, וגם לכלל ישראל.

ולכן, כיון שזיכתם ללכת לישיבה, ללמוד בהתמדה, ולהתנהג כדבעי, צריך כל אחד מכם להרגיש שהשנים האלו הם המעמד ומצב הפי נעלה

(2) סוף הלי שמיטה ויובל.

(1) קורת ית, ב ואלך.

כיצד פועלים קרירות זו — הרי זה קשור עם מצות יציאת שבסיום הפרשה:

ישנו פתגם מהכעש"ט בענין יציאת — "כשמוניח הטלית יראה את התכלת, פירוש שהתפול עליו יראה"⁴⁰.

ואינו מוכן: מדוע מדבר הכעש"ט אודות ענין התכלת שאינו מצוי בזמן הזה? וכפרט עי"פ מ"ש בכתיב האר"י⁴¹ בביאור הטעם מדוע אי אפשר שיהי' תכלת בזמן הזה?

והביאור כזה — שאותו ענין שהי' נמשך פעם עי" תכלת, נמשך גם היום, אלא שנמשך עי" חוטי לבן.

והרי ענין התכלת הוא כמאד⁴² "תכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד". ולכן, כאשר מתבוננים בזה, ומתבוננים בענין האדם שעל הכסא כו' — אי תפול עליו יראה כו'.

והנה, טבע היראה — שפועלת כיוון, ולכן, הרי זה מבטל את העריכות ("אעצמאעק") וההתלהבות ("קאך") שכענינים הגשמיים.

וכיון שיראה התאה היא כלי ליראה עליאה⁴³, הרי יראה זו שמביאה קרירות בגשמיות, יבא סוכ"ס גם את ההתלהבות בקדושה.

ומוכן, שהעדר ההתלהבות כענינים גשמיים אינו מונע השפעת הגשמיית בפועל, ואדרבה, שמשנים כל ההשפעות גם בגשמיית, ללא מניעות ועיכובים, וכמבואר⁴⁴ בענין הכהונה ומקל שקדים (שעל זה מדובר בפרשה שלאחרי פשיטת יציאת — פרשת קרת), שההשמה היא באופן ד"עד מהרה ירוג דכרד⁴⁵.

(46) צוואת הריב"ש סכ"א.

(48) סוטה יז, סע"א. וש"י.

(47) פע"ח שער תציצת פ"ד ה', וראה

(50) לקי"ת סי"ט קרדא (נה, ג ואלך).

(51) תהלים קמו, טו.

מהורו"ב ד"א ע' שנא ואלך. וש"י.

בס"ד. ר"ד יום ג', כ"ז סיון, ה'תש"ב.

— למררכות הנסעות למתנה-ק"ץ. אמורה,
ולתמידות המסימות. בית יעקב, בחדר הק' —

בלתי מוגה

נמצאות כאן מררכות של ילדי ישראל, וכמ"כ גם אלי שטיימו
"בית יעקב" (ועד"ז שאר מוסדות חינוך שעל טהרת הקודש), שגם הן
מתכוננות להיות מורות או מררכות בכתיבת הפרטים שיכנו בעזר השם.
הרכה של ילדים היא הדבר החשוב ביותר בחיים, כיון
שבחלילה זו תלוי כל העתיד של משך חייהם.

ומזה מוכן גודל האחריות שבדבר, וגם גודל הזכות שהקב"ה נתן
לאותם אנשים שמעמיד אותם להדריך ילדי ישראל בדרך החיים, שהיא
דרך התורה והמצוות.

* * *

כל דבר הוא בהשגחה פרטית. וכמבואר בתורת הבעש"ט שאין
אפילו דבר קטן שהוא במקרה ח"ו, אלא כל דבר הוא בהשגחה פרטית
של הקב"ה. וכפרט הענינים הקשורים עם הדרכת ילדי ישראל, שהם
בודאי בהשגחה פרטית במדה המקסימלית.

כיון שאתן מררכות של ילדי ישראל, הרי בודאי שאין זה במקרה,
אלא כך נקבע מלמעלה, שהקב"ה בחר כן ומטר בידכן את העתיד של
בניו — שהרי על כל בניי נאמר: "בנים אתם לה' אלקיכם" — בהשילן
עליכן את התפקיד הקדוש להדריך אותם, כך, שההשפעה שיקבלו מכן
תשאר אצלם במשך זמן ארוך ביותר.

תכנינו ז"ל אומרים לנו ש"אין הקב"ה בא כטרונאי עם ברוחיו"
דהיינו, שכאשר הקב"ה תובע מיהודי דבר מסויים ומטיל עליו תפקיד
מסויים, נתן הוא את הכחות שיוכל למלא זאת.
כיון שהקב"ה הטיל עליכן את התפקיד של חינוך והדרכת ילדי

יום א' כ"ד סיון, ה'תש"ב

166

שיכול להיות אצל בניי — שהרי אתם הכתנים והלזים, ועל ידכם נמשכות
הכרכות בכל המצטרך לכם, להורייכם ולכלל ישראל.

*

ברצוני לברך אתכם עתה, שבנסיעתכם מכאן, תוסיפו בלימוד בהתמדה,
ובהנהגה המתאימה בתור דוגמה לאחרים, ועי"ז תקבלו את הכרכות בכל
המצטרך לכם במשמיות וברוחניות.

קין בריא וקין שמת. תמטרו דרישת-שלום לכל חברייכם ותברוחו כן
בבוטחון, ושנוכח להחראות בהודמוניות שמחת, ועד שיבוא משיח צדקנו
ויוליכנו בחזרה לארצנו הקדושה, ויבנה את בהמ"ק, ואז תחזור להיות
עבודה השי"ת ע"י הכהנים, כפי שהייתה בזמן שביהמ"ק ה"י קיים.

סעו לשלום, ושיה"י לכם קין טוב ונטיעה שמחה, ונוכה להחראות
בהודמוניות שהם באופן של טוב ושמתה.

● —————

(1) דאה בתו שם טוב (תוצאת תשנ"ט) א.
(2) פ' דאה ד', א.
(3) ע"ז ג. סע"ג.

בס"ד. ר"ד יום ג' פ' קרח, כ"ז סיון, ה'תש"ב.

— לחלמידי הכתה המסיימת בישובת. אהל משה, בחדר הקי' — בלתי מוגה

כפרשת השבוע מסופר אודות המחלוקת שהיתה על כהונת אהרן, והסימן והערות על כהונתו שבו בחר הקב"ה הי' — ש"פפת מטה אהרן גו' ויגמול שקדיים".

סיפורי התורה הם חלק מהתורה, זאת אומרת, שהם מוסר השכל והתורה בהנהגתינו.

התורה מסיפור הנ"ל:

הכהן — הי' נמצא במשכן, ועבד את ה' בעבודת הקורבנות וכו', ולכן הוצרך להיות תמיד בטהרה, בכדי שיוכל לעבוד את ה' בטהרה.

וכן הוא בכל אחד מישראל — שבאותם השעות שהוא עובד את ה' ע"י לימוד התורה, תפלה וקיום מצוות, הרי הוא בבחי' כהן, וכמון זה דרוש שהי' בטהרה מיוחדת. — בשעה שמשחקים או עוסקים במסחר, לא נוגע כ"כ ענין הטהרה, אבל בשעת הלימוד, תפלה וקיום המצוות, צריך להיות בטהרה — מתשבות טהורות, מוח זך ולב טהור. הסימן לכהונתו של אהרן הי' — שקדים.

שקדים הוא הפרי הממחר להפריח מכל הפירות, דהיינו, ששורה זמן פחות ביותר מהנטיעה עד הפריחה.²

וכמו בכהונתו של אהרן, כך גם בכהונתו של כל איש ישראלי, שהיא עבודת ה' (כנ"ל) — שהסימן לכהונתו הוא השקדים, כלומר, שכאשר מחליט לעשות רצון ה', אוי מבטלים כל המניעות שבדרכו, כי, ביכלתו של הקב"ה להסיר כל מניעות ועיכובים, ומתחשבת טובה פורח מיד (כלי כל מניעות) מעשה הטוב.

כיון שנמצאים אתם כמוסד שבו לומדים תורה, תורת ה', הרי שגנים אלו הם זמן הטהרה שבתוכים.

ולכן, עליכם לדעת שהגכם צריכים להיות בדרגה של טהרה מיוחדת — טהרה במחשבתכם, וטהרה בכל הנהגתכם.

(2) ראה פרש"י עה"פ.

(1) קרח י', כג.

ישראל, בודאי נתן לכן את הכחות הדרושים, שתצליתו להשפיע עליהם לילך בדרך הטובה, דרך התורה, שמביאה אושר אמיתי בחיים.

אלא, כשם שבכל דבר ישנה בחירה חפשית, הרי זה חלוי ברצונכי, שתרצו לנצל את הכחות שנתתם לכן, וכאשר רק תרצו, בודאי תצליתו.

יתן השי"ת שתוצו באמת לנצל את הכחות שלכן, ואז תצליתו להעמיד דור שעליו תוכלו לומר — מתוך רגש אמוני — ראו גידולים שגידולנו.

וכל זה יביא גם הצלחה בעינינו שלכן, בכל הפרטים.

* * *

יתן השי"ת לכן קיץ כריב בגשמיות וכרחוקיות, ותגדלו את הקיץ הן ברחוקיות והן בגשמיות,

— שכן, לפי דברי הכעש"ט, יוכלים לעבוד את השי"ת ע"י הגשמיות לא פחות מאשר ע"י הרוחניות —

ותעבדו את עבודתכן בשמחה ובטוב לבב.

* * *

(אח"כ פנה כ"ק ארמו"ר שלישי"א לר.מ. ואמר לו:)

אם הדברים אמורים בנוגע להמדריכות — הרי זה במכ"ש בנוגע להמדריך של המדריכות, הן בנוגע לאחרייתו, הן בנוגע לזכותו, והן בנוגע לכחות.

ב"ד. נוטח המברק שהואול כ"ק אדמו"ר שליט"א
לשלוח לאנ"ש שי' בכל מרחבי תבל
לקראת י"ב-י"ג תמוז, ה'תש"כ

והתועודות שמחות וכהוראת הכעש"ט.

מנחם שניאורסאהן

יום ג' פ' קודת, כ"ז סיון, ה'תש"כ

וכאשר תחליטו באמת במחשבתכם להוסיף בלימוד התורה, בתפלה
ובקיום המצוות, אזי יסורו ויתבטלו ממילא כל המניעות, ומהמשכה
יבוא מיד אל הפועל, וכהבטחת רז"ל: יגיעת ומצאת.

